

[Schaumann.]

der nu ogsaa større Rotation med Hensyn til Afskrivninger paa faste Værdier. Alt dette har givet mig Anledning til at fremsætte mit Ønske, som jeg vil haabe den højtærede Finansminister vil tage under velvillig Overvejelse.

Et andet stort Spørgsmaal, som Landstinget skal beskæftige sig med ud over den politiske Situation i Landet, er Spørgsmaalet om, hvorvidt der lovgives paa Finansloven. Dette Spørgsmaal har tidligere været fremme og givet Anledning til stor Strid i det høje Ting. Jeg minder saaledes om, hvorledes Venstre og vi har staaet sammen over for den nuværende Regeringskoalition med Hensyn til Forsvarsudgifter, og om, hvorledes Landstinget over for det første Ministerium Stauning gennemtvang betydelige Forøgelse i Forsvarsudgifterne. Jeg mener ikke — hvor utilfredse vi end er med den gældende Forsvarsordning —, at dette Synspunkt kan gøres gældende i dette Tilfælde, og vi kan derfor ikke i Aar kræve Ændringer paa Finansloven med Hensyn til Forsvarsudgifterne. Vi mener derimod, at Ministeriet ikke opfylder sin grundlovshjemlede Pligt til at bevilge Midlerne til at bygge nye Kirker for. Jeg kan i saa Henseende henviser til den Forhandling, der for faa Dage siden har fundet Sted her i Tinget om dette Spørgsmaal, hvorfor denne Debat ikke behøver at gentages. Mit Parti agter i Finansudvalget at rejse dette Spørgsmaal og kræve en Bevilling til Opførelse af nye og Istandsættelse af gamle Kirker, og vi haaber, at den Interesse, der har vist sig for dette Spørgsmaal i det høje Ting, ogsaa maa give sig Udtryk i positiv Handling.

At fremkomme med Udtalelser om den almindelige politiske Situation, om den økonomiske Situation, om Arbejdssituationen ønsker jeg ikke. Jeg har endnu kun en eneste Sag paa Hjerte, nemlig Forsvarsspørgsmaalet. I Fjor nævnte jeg, hvorledes der gentagne Gange fra os Sønderjyder er rettet Henvendelse til Regering og Rigsdag om at bringe Landets Forsvar i en saadan Orden, at enhver kan faa den Overbevisning, at der er gjort det bedst mulige. Landets Forsvar blev i sin Tid gjort til et Partispørgsmaal, det bør det ikke være, det bør hæves op i et højere Plan, være en Sag, som ligger enhver voksen Mand og Kvinde paa Hjerte i denne ogsaa for Danmark saa alvorlige Tid. Naar mit Partis Forsvarsforslag forhaabentlig snart kommer til Behandling i det andet høje Ting, vil jeg ønske, at det fra alle

Sider maa faa en saa gunstig Modtagelse, at ikke blot det reelle Indhold af mit Partis Forslag bliver gennemført, men at man ogsaa i Udvalget kan blive enig om de andre Foranstaltninger, som er nødvendige, saa at der kan ses bort fra en Kommission og man kan komme til et Resultat med det samme. Der er intet, vi Konservative hellere ser, og vi har ogsaa vist det igennem vort Forslag. Er de andre Partier parate, er vi det ogsaa. Saa indtrængende, jeg kan, siger jeg til Regeringen, at Ansvarer hviler paa den. Pas paa, det ikke bliver for sent med at træffe de nødvendige Foranstaltninger! For os Sønderjyder peger Haabet mod Danmark, nu som før, og vort Haab er: Værn, Støtte og Hjælp i den Græsekamp, som vi paa enhver Maade vil føre saa godt og saa stærkt, vi kan.

Jeg anbefaler Finanslovsforslaget til videre Behandling i Finansudvalget.

Gunnar Fog-Petersen; Der er, saa vidt jeg kan se, ikke noget usædvanligt ved dette Aars Finanslovsforslag, som Landstinget har Grund til i særlig Grad at fæste sin Opmærksomhed ved, ej heller — som antydtes af den ærede foregaaende Taler — noget usædvanligt i Landstingets Situation. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen), mente, at Landstinget nu levede i det tredje Rige, og at dette snart vilde være forbi. Det er ikke til at sige, hvorledes Landstingsvalget til Efteraaret vil falde ud, og jeg skal afholde mig fra enhver Spaadom derom, selv om et og andet jo kunde tyde paa, at Flertallet vil skifte; men at dette straks skulde betyde Overgang til en Tilværelse i en anden Verden, er maaske mindre sikkert. De nærmeste Dages Politik i vort lille Samfund synes at rumme saa mange Muligheder og være saa afhængig af Begivenheder, hvis Forløb vi paa nuværende Tidspunkt ikke kan overskue, at jeg skal afholde mig fra ethvert Forsøg paa at se ind i dette tætte Mørke.

Jeg tror, vi som Helhed maa prise den højtærede Finansminister, fordi han er en forsigtig Mand, selv om det maa indrømmes, at en saadan graanet og halvbøs paaholdende Onkel mange Gange kan være generende nok for de Rigsdagsmænd, som har deres mange og ofte særdeles velbegrundede Krav. Det er nu engang saadan, at de Omraader, som Staten beskæftiger sig med, har en af Tidens Aand og Tendens bestemt kraftig Tilbøjelighed til at udvide sig, og det er da nødvendigt, at Finansministeren over for disse stærke, i og for sig velbegrundede